

Holly Webb

Keksi, ujo koiranpentu

Kuvittanut Sophy Williams

Suomentanut Säde Loponen

Karisto
Helsinki

Kittylle

Englanninkielinen alkuteos *The Abandoned Puppy*

First published in Great Britain in 2013 by Stripes
Publishing

An imprint of the Little Tiger Group

1 The Coda Centre, 189 Munster Road, London SW6 6AW

Text copyright © Holly Webb 2013

Illustrations copyright © Sophy Williams 2013

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö

Otava 2024

ISBN 978-951-1-47491-3

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2024

Ensimmäinen luku

Pienin pentu vikisi hiljaa. Pahvilaatikko oli lakannut hytkymästä ylös alas, mutta kukaan ei ollut tullut päästämään sitä pois, ja yhä vain oli pimeää. Pentu ei pitänyt siitä. Se ei tiennyt, missä sen emo oli, ja sillä oli nälkä.

Pentu kiljaisi säikähdyksestä, kun matala jyrinä tärisytti laatikkoa. Laatikko liikkui taas – ensin se keinahteli ja liukui sitten lattian poikki. Auto teki tiukan käännöksen, jolloin pentu törmäsi kahteen veljeensä ja tömähti laatikon reunaan.

Matka tuntui loputtoman pitkältä, eikä pentu voinut edes käpertyä nukkumaan. Aina kun se onnistui löytämään mukavan asennon, laatikko lähti taas liukumaan, ja kaikki pennut päätyivät yhteen läjään. Meno ei ollut ollenkaan samanaista kuin kotona, jossa ne leikkivät raisuja painileikkejä suuressa korissaan. Tällä kertaa törmäily sattui, eivätkä pennut voineet mennä emon luo ja painautua sen kylkeen, kun kyllästyivät leikkiin.

Pentu oli litistynyt laatikon perimmäiseen nurkkaan, ja se huitoi veljiään epätoivoisesti tassuillaan. Taas ne istuivat sen päällä! Samassa se

tajusi, että auto oli pysähtynyt – laatikko ei enää liukunut sinne tänne. Veljet nousivat varovasti seisomaan. Ne kuuntelivat ympäristön ääniä ja hätkähtivät hieman, kun auton takaluukku avautui kirskahtaen. Laatikko nousi ilmaan, ja kuului raskas tömäys, kun se pudotettiin alas.

Pennut kuulivat askelia, jotka kiirehtivät pois. Sitten ne olivat yksin.

”Oletko valmis lähtöön, Zoe?” Jo-täti seisoi rivitaloasunnon etuovella. Hän oli pukeutunut kumisaappaisiin ja Redlandsin löytöeläintalon fleece-takkiin.

”Olen!” Zoe ryntäsi eteiseen ja sulloi lounasrasiaansa paketin kuivattuja aprikooseja, jonka äiti oli löytänyt kaapin perältä. Hän ja äiti olivat molemmat unohtaneet, että hän tarvitsi tällä viikolla eväitä, joten Zoen lounas oli vähän mitä sattui. Onneksi hän oikeasti piti siirappivoileivistä!

”Missä isosiskosi on?” Jo-täti kysyi ja tähyili samalla eteisestä keittiön suuntaan.

”Hän nukkuu vielä.” Zoe pyöritti päätään. ”Kyran mielestä olen järjiltäni, kun herään aikaisin ehtiäkseni mukaasi, vaikkei minun olisi pakko.”

”No, jos jäisit siskosi kanssa kotiin, päätyisit vain käyttämään koko pääsiäisloman television katselemiseen!” äiti huikkasi. ”Löytöeläintalossa on paljon hauskeempaa!”

”Kuulin tuon!” Kyran ääni kantautui alakertaan. ”En ole nukkumassa enkä katsele televisiota. Minä kertaan! Sängyssä! Nähdään myöhemmin, Jo-täti. Tulen hakemaan Zoen.”

Kyran päättökoe lähestyi, joten hän opiskeli kaikin voimin. Zoe oli hyvin iloinen siitä, että Jo-täti oli pyytänyt häntä avukseen löytöeläintalolle – yleensä hän sai auttaa vain koulun jälkeen. Olisi ollut tylsää jumiutua kotiin Kyran kanssa, eikä äiti pystynyt ottamaan yhtään lomaa töistä. Joskus koulun lomapäivinä Zoe vietti aikaa ystävänsä Beccan kanssa, mutta nyt Becca oli mennyt kahdeksi viikoksi Skotlantiin isoäitinsä luo.

”Kiitos, kun saan tulla mukaan koko päiväksi”, Zoe sanoi Jo-tädille, kun he kulkivat kohti löytöeläintaloa. Se sijaitsi kymmenen minuutin kävelymatkan päässä Zoen kodista.

”Eipä kestä!” Jo-täti väläytti hymyn. ”En aio päästää sinua helpolla, ettäs tiedät. Minulla on sinulle pitkä tehtävälista, joka alkaa koiratarhan siivoamisesta ja jatkuu kissojen kylvettämisellä. Ehkä pääset vielä neulomaan villapaitoja marsuille...” Hän katsoi Zoen huolestunutta ilmettä. ”Ei hätää, Zo, minä vain kiusaan sinua! Lupaan, että pääset tekemään kaikenlaista hyödyllistä, mutta pääasiassa voisit lenkittää koiria, jos sää ei ole liian märkä. Viikonloppuisin on niin paljon kävijöitä, etteivät koirat saa yhtä paljon liikuntaa kuin arkena. Ne kaipaavat päästä kunnolla juoksentelemaan.”

Redlandsin löytöeläintalo oli melko pieni, mutta sinne otettiin kaikenlaisia eläimiä. Henkilökunta teki parhaansa, jotta jokaiselle löytyisi

koti, mutta se ei ollut aina helppoa. Jo-täti oli työskennellyt siellä kolmen vuoden ajan eli siitä asti, kun hän oli mennyt käymään löytöeläintalossa hankkiakseen itselleen kissan ja palannut kotiin mukanaan upea raidallinen Barney. Siihen aikaan hän oli vielä työskennellyt paikallisen eläinlääkäriaseman vastaanotossa. Niinpä Redlands oli hänelle hyvin tuttu paikka. Hän oli päätynyt löytöeläintalon vapaaehtoistyöntekijäksi, ja kun johtajan paikka oli tullut hakuun, hän oli tarttunut tilaisuuteen. Myös Zoe oli ilahtunut siitä kovasti.

”Olet onnekas, kun saat olla joka päivä löytöeläintalossa ja nähdä kaikki koirat”, Zoe huokasi. ”Aion taatusti mennä töihin johonkin Redlandsin kaltaiseen paikkaan, kun olen vanhempi. Tai ehkä minusta tulee eläinlääkäri”, hän lisäsi mietteliäänä.